

for Danmark saa vigtige Sag og fastsætte en Grænse, der ogsaa i Fremtiden vilde sikre os den fredelige Besiddelse af de overdragne Omraader, mente Regeringen at maatte lægge al Kraft ind paa at tilvejebringe den for Danmark gunstigste Afgørelse af den i den internationale Kommissions Indstilling tilstedeværende Meningsforskel om Grænselinien. Dertil vilde der efter Udenrigsministerens Mening være god Lejlighed, naar en Delegation for 2den Zone i de nærmeste Dage ankom til Paris. Den var ikke udsendt af Regeringen, men havde dens fulde Sympati, selv om man ikke kunde være med til paa Grundlag af den stedfundne Afstemning at kræve 2den Zones Genforening med Danmark. Delegationens principale Ønske var Flensborgs Indlemmelse, sekundært ønskede den 2den Zone internationaliseret. Det maatte haabes, at Delegationen, hvis Ønsker ikke var uden moralsk og historisk Berettigelse, i hvert Fald vilde bidrage til at vække Sympati for Hr. Claudels Planer og standse de tyske Bestræbelser mod 1ste Zone. Skulde Delegationens Bestræbelser for Internationalisering krones med Held, vilde den danske Regering med Taknemmelighed modtage en saadan Ordning og ansaa ogsaa dette begrundet i Rigsdagens Beslutninger.“ Og hvad Professor Vinding Kruses Sendelse angaar, underrettede Udenrigsministeren ved Skrivelse af 8. Maj Gesandterne i Paris og London om Instruktionens Indhold paa følgende Maade: „Vinding Kruse udsendtes som delegeret for den danske Regering. Hans Opgave bestod i at støtte Delegationen fra 2den Zone i dens Bestræbelser for Opnaelse af Internationalisering og danne Bindeled mellem Delegationen og Gesandtskabet i Paris. Dette maatte forstaaes saaledes, at der lagdes Vægt paa et intimt Samarbejde mellem ham og Gesandten, der som Landets Repræsentant maatte have Ledelsen i sin Haand.“ Af disse Instruktioner fremgaar det klart, hvilket Indhold Regeringens Støtte af den mellemslesvigske Delegation havde, og hvilken Begrænsning der laa i denne Støtte, og Regeringen gjorde straks Rede for disse Spørgsmaal, først overfor det sønderjydske Udvalg og derefter offentligt her i Folketinget i Mødet den 20. Maj 1920. Der var intet skjult i denne Sag, der var intet tvetydigt i Regeringens Holdning. Der ligger heller ikke, saaledes som det er sagt, nogen Svigten af Delegationen eller af Professor Vinding Kruse deri, at Regeringen ikke ønskede selv at fremsætte noget Internationaliseringsforslag.

Et saadant Forslag var fremsat af den mellemslesvigske Delegation paa dennes eget Ansvar som et Forhandlingsgrundlag overfor dem, der havde Afgørelsen, i Paris og London. Men hvorvidt Internationalisering kunde anses forenelig med Fredstraktaten eller ikke, var et Spørgsmaal, som det ikke tilkom den danske Regering at træffe nogen Afgørelse af, men som de allierede Magter alene maatte afgøre, og da Spørgsmaalet besvaredes benægtende, stod det Regeringen klart, at et Forslag derom ikke burde stilles af den. Jeg har aldrig, saaledes som det ærede Medlem vilde mene, bebudet, at Internationaliseringsplanerne havde al Udsigt til at lykkes. Jeg har aldrig udtalt nogen saadan Forhaabning, og da et københavnsk Blad havde misforstaaet mine Udtalelser i Mødet den 20. Maj paa denne Maade, benyttede jeg Lejligheden den 21. Maj til udtrykkelig at rette denne Misforstaaelse og udtale, at Regeringen ikke turde give nogen Forhaabning i saa Henseende; Regeringen ansaa naturligvis ikke Tanken for haabløs, den Gang Delegationen udsendtes, men nogen Forhaabning om et gunstigt Resultat er aldrig udtalt hverken af den daværende højtærede Udenrigsminister eller af mig. Internationaliseringen var i øvrigt ikke det eneste Formaal for Delegationens og Professor Vinding Kruses Arbejde. Formaalet var i det hele at opnaa det mest mulige for 2den Zones danske Befolkning i Retning af Frihed og Udviklingsmuligheder for deres Sprog og Kultur. Internationaliseringen var kun en af de Veje, ad hvilke man kunde tænke sig dette Maal naaet, og saavel Delegationens som Professor Vinding Kruses Arbejde gik da ogsaa ud paa at opnaa de bedst mulige Vilkaar for 2den Zones Danske ad andre Veje, navnlig gennem den tresidede Traktat, paa hvilken der arbejdedes under deres Ophold i Paris, og som det fremgaar af Beretningen, lykkedes det ogsaa at opnaa flere vigtige Ændringer i Traktatudkastet til Fordel for den danske Befolkning i 2den Zone. Det ærede Medlem Hr. Rode brugte det Udtryk, at der var noget beskæmmende i den Maade, hvorpaa Delegationens og Professor Vinding Kruses Optræden blev bedømt. Jeg skal her henvise til den udførlige Redegørelse, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, der selv var Medlem af Delegationen, afgav her i Tinget under denne Behandling af Finanslovsforslaget. Af denne Redegørelse fremgaar det formentlig allerede tilstrækkeligt klart, at det ikke mang-